

Winton Train – Inspirace dobrem:

Správňák

Již je tomu drahně let, co jsem jako žák páté třídy základní školy vyjel se třídou na lyžařský výcvik do Krkonoš. Bylo to krátce poté, co byl u nás ve škole lékař, který v rámci tradiční preventivní oční prohlídky zjistil, že bych potřeboval k lepšímu vidění tohoto světa brýle. Do „lyžáku“ jsem si je sice nestačil pořídit, ale špatný zrak mi nezabránil všimnout si jednoho výjimečného dobrého skutku.

V půlce lyžáku se konala jedna z prvních společenských akcí s příležitostí nás, jedenáctiletých kluků, nějak zaujmout nositelky opačného pohlaví. Tou byla samozřejmě diskotéka spojená s hlasováním o krále a královnu večera. Naskytla se tím možnost pro mnohé z nás, jimž se nevyhnula našimi temperamentními spolužačkami často opakovaná poznámka „seš trapnej,“ ukázat, že je v nás něco více. Něco, co si zaslouží ten postrádaný respekt. A právě tanec je přece magický prostředek, který takovou sílu má.

Není však nutné přeceňovat magičnost tance, který jsme ten večer všichni předváděli. Rychlé songy byly v podstatě mnohými z nás odkrokovány stylem levá přísun k pravé a naopak, a co se týče ploužáků, páry tanečníků jako by soutěžily v odtažitosti. Dívky držely kluky za ramena a kluci zároveň holky za boky. Ruce však byly u obou téměř k prasknutí napjaté. A tak se například stalo, že na smyslounou píseň z filmu Hříšný tanec jsme s taneční partnerkou velmi upjatě a s pravidelným intervalem přešlapovali ze strany na stranu a zároveň se otáčeli po směru hodinových ručiček.

Diskotéky se vedle naší třídy, „běčáků,“ účastnila i třída vedlejší, „áčáci“. Jestliže vztahy v mé třídě byly hrozné, v té vedlejší pak příšerné. V naší třídě bylo mnoho syčáků, ale koncentrace sígrů s třídními či ředitelskými důtkami, ba dokonce s podmíněným vyloučením ze školy byla u áčáků větší. V takovém prostředí se jakákoliv odlišnost stávala nezměrnou přítěží. Takovým případem byla i Míša. Tedy vlastně ne Míša, ale Michaela. Nikdy totiž nejste pro tak zlomyslné spolužáky „Míšou,“ člověkem se jménem, které v sobě zahrnuje vřelý, přátelský vztah, ale „Michaelou,“ všem vzdálenou Michaelou, kterou nemá nikdo rád.

Nešlo říci, že by Michaela byla ošklivá holka. Pro mnohé byla spíše šedivou myší s menším rozštěpem rtu. Hlavním „zločinem“ však pro její spolužáky bylo to, že byla příliš zamlklou a zároveň nadprůměrně se učící holkou. Bylo tak snadné se do ni trefit. Pro mnohé, kteří sotva prolezli do dalšího ročníku se stal pocit moci nad ponížením chytřejší, ale možná ne tak psychicky odolnější spolužačky, jediným zdrojem útěchy.

A tak když došlo na hlasování o královnu diskotéky, kterou volili áčáci, nikdo ani ve snu nečekal, že by se kandidátkou mohla stát „ta Michaela“. Mezi těmi syčáky se ale objevil jeden, který byl jiný. Petr patřil mezi zlobivé, ale mezi ty se srdcem na správném místě. A popravdě, byl ve třídě asi jediný, o kom se to dalo bez rozpaků říci. Naplno jsem si to uvědomil, když jsem stál u stolku s magnetofonem, z kterého se pouštěla hudba k tanci a všiml si, jaké jméno Petr píše na hlasovací lístek. Ano, stálo tam jméno té neoblíbené Michaely! Mohl si vybrat jakékoliv jméno z těch hezkých holek ze třídy, ale zvolil si Michaelu. Pamatuji si, že Petrův lístek viděli i ostatní kluci. A taky to, že jim něco po napsání jména říkal. Bohužel hudba byla příliš hlasitá na to, abych vše slyšel.

Pochopil jsem víc při vyhlásování výsledků. Královnou diskotéky se totiž stala k udivení všech Michaela! Bylo mi jasné, že šlo o Petrovu zásluhu. Hlasoval jako první a podařilo se mu přesvědčit pár dalších kluků, aby hlasovali pro Michaelu, holku, kterou nesnášeli. Dodnes nevím jak, možná díky svému dobráckému výrazu ve tváři, ale dokázal to. Navíc jako jednooký mezi slepými byl dívčí částí třídy sám Petr zvolen králem diskotéky. Taneční sólo večera patřilo Petrovi a Michaele. Dnes si z lyžařského výcviku nepamatuji skoro nic. Ale na tenhle nepravděpodobný pár se nedá zapomenout.

Existují jistě velké činy dobra, které si zasluhují bezmeznou úctu a obdiv celého světa. Jsou však také nenápadné skutky, o kterých se nikde nedočtete. Petr takový dobrý skutek udělal. Ze své vrozené slušnosti pochopil, že utlačovaná dívka má nárok na respekt. Díky správňákovi Petrovi měla ten večer důvod k úsměvu. A konečně se mohla cítit ne jako Michaela, ale jako Míša.